

Új város

XXVII. évfolyam

7-8. szám

2015. július-augusztus

www.ujvaros.eu

Ára: 480 Ft

Nem csak „látni” a társamat,
hanem befogadni, meghallgatni,
átölelni, megvigasztalni...

A HÁZASSÁG
A SZERELEM HALÁLA?

Tartalom

Mozaik

- 4 Minden megváltozott
Michele Zanzucchi
- Kompromisszum helyett megoldás
Farkas Enikő

Interjú

- 6 Osztatlan szívvel a világ kellős közepén
Prokopp Katalin

Nézőpont

- 8 Fábíán Zsuzsa
Stipkovitsné Katona Ágnes
Makkay József

Fókuszban

- 10 A házasság a szerelem halála?
Tóth Judit

Lelkiség

- 13 Győzzük le a rosszat jóval!
Igino Giordani
- 14 Az élet igéje - július
Fabio Ciardi
- 16 Az élet igéje - augusztus
Fabio Ciardi

Színes riport

- 18 Vidám gyermekkórház
Daniela Borgato

Megkérdeztük

- 20 Az én emlékezetemre
Maria és Raimondo Scotto
- Eredményfüggőség
Francesco Châtel
- Barátságkezelés
Pasquale Ionata

Aktuális

- 22 Hitük miatt üldözöttek
Ravindra Chheda

Társadalom

- 24 Túlélők a mi házunk táján
Prokopp Katalin

Velünk történt

- 26 Ismeretlen világ felé
Mészáros Ilona

Mese

- 28 Rózsaszínben látni a világot
Lauretta Perassi

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sedini

A MEGTESTESÜLÉSÉ A SZÓ

Végtelen hálával emlékezik a Fokoláre Mozgalom Pasquale Foresire, aki 2015. június 15-én hunyt el Róma közelében, Rocca di Papában. Chiara Lubich az egység lelkiségének a megtestesítőjét látta Foresi atyában, ezért 1950-től kezdve fontos feladatokkal bízta meg a mozgalomban.

Lapunkban közöljük bölcsességgel teli, lényegre törő lelki írásait, de az Új Város ennél sokkal többet köszönhet neki: a létét, hisz 1956-ban néhány társával ő adta meg a kezdő lendületet az olasz Città Nuova megjelenéséhez, akkoriban stencilezett formában, hetven példányban. Ma harmincnyolc testvérlap és huszonöt könyvkiadó működik az egész világon az egység kultúrájának terjesztéséért.

A nyomtatott sajtó úttörő munkáján kívül hozzájárult ahhoz, hogy a Fokoláre Mozgalom általános státútumait az Egyház jóváhagyja. Kezdeményezésére jött létre az egység lelkiségének talaján munkálkodó teológiai kutatócsoport. Javaslatára építették fel Róma közelében az első Máriapoli központot, melynek mintájára az egész világon sok hasonló létesítmény jött létre, ahol képzéseket szerveznek a mozgalom tagjainak. Az ő meglátása volt több mint ötven évvel ezelőtt, hogy Firenze mellett, Loppianóban felépülhetne egy „állandó Máriapoli”, egy városka. Ma már harminckettő működik szerte a világon. Ezek az egység karizmájának legfontosabb megvalósulásai, melyek Foresi atya nevéhez fűződnek.

Ezért is nevezte őt Chiara Lubich társalapítónak, Igino Giordanival és Klaus Hemmerle aacheni püspökkel együtt, akik az emberiség, illetve az egyház felé nyitották ki a mozgalmat. Hármójuk közül Foresi hunyt el utolsóként, tehát azt mondhatjuk, hogy most véglegesen lezárult a Fokoláre Mozgalom „alapítása”.

© CSC Audiovisivi – Archivio

Foresi atya sokat tett azért is, hogy megnyissa kapuit a Sophia Egyetemi Intézet, ahol a tudományos képzés és a megélt evangélium szintézise valósul meg.

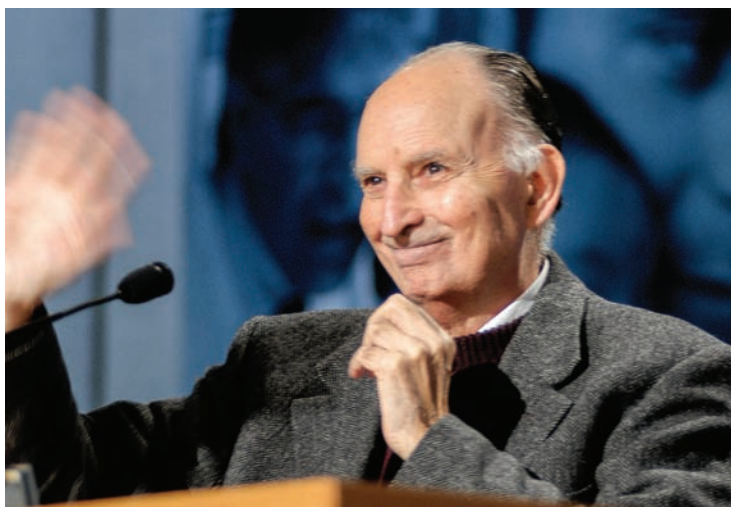
Átlépünk abba a szakaszba, amikor az egység karizmája történelmet ír. Nagy kihívás áll előttünk, ahogy a 2014. szeptemberi nagygyűlés hármas mottójában is megfogalmazódott, hogy „kilépünk”, „együtt” és „kellő felkészültséggel”. Erre bátorított Ferenc pápa is nemrég, Chiara Lubich boldoggá avatási eljárásának elindításakor, hogy ajándékozzuk a ránk bízott karizmat az egyháznak és a világnak. Feladatunk az egység és a párbeszéd kultúrájának újrafelfedezése, elmélyítése csoportjainkban, és terjesztése a rendelkezésünkre álló eszközökkel. Egy békítő beszélgetéssel, jól elvégzett munkával, az információk helyes továbbadásával, egy konferenciával, vagy – miért ne? – az Új Város lappal. Ebben kérjük alapítóink folyamatos segítségét. ■

Minden megváltozott

Pasquale Foresi atya, az első pap fokolarino több mint hatvan évig volt Chiara Lubich egyik legfontosabb munkatársa. A Fokoláre Mozgalom kialakulásában játszott különleges szerepe miatt tekintette őt Chiara társalapítónak.

Papnak készült, de mély lelki kereséssel küzdött: hogyan lehet az evangéliumot az egyházi élettel összeegyeztetni. Így emlékszik vissza arra, amikor a fokolarinik becsengettek a Foresi család ajtaján: „Hallottam, hogy idős nagynéném el akarja küldeni a látogatót, mert nem aznapra várta őt a családom. Ha valaki Rómából eljön hozzánk – gondoltam –, akkor legalább a jó modor miatt, fogadnunk kellene. Kimentem a dolgozószobámból, és Chiara Lubich egyik első társnője állt előttem, Graziella de Luca. Betessékeltem, de csak merő udvariasságból, mert a fokolarinik szerintem fellegekben járó emberek voltak.”

Ezzel szemben egy egyszerű és normális lánnyal találkozott, akinek a viselkedése kellemes meglepetést okozott. Azonnal össze is hívott egy találkozót a szemináriumban. Útközben kérdezte Graziellát a mozgalomról, a tevékenységükről, de csak azért, hogy beszélgesseken valami-ről. Graziella a legnagyobb természetességgel ezt válaszolta: „Igyekszünk a világban a Szentháromság mintája szerint élni”, ezzel azt akarta mondani, hogy Jézus egységimája szerint. Ez felkavarta Foresi atyát. „Így beszélni az utcán,

emberek között, igen furcsán hatott. De itt Graziella életéről volt szó, nem valami betanult szöveget mondott el.” Pasquale visszahúzódo természete ellenére további kérdéseket tett fel. Sőt még arra a találkozóra is elment, ahol Graziella mesélt Trento katolikus vezetőinek a Fokoláre kezdeteiről. „Nagy hatással volt rám ez a történet – emlékezett vissza –, mert pont arról szólt, ami Jézus életéből engem is megérintett. Záporoztak a kérdések a mozgalom szervezeti felépítésére vonatkozóan, én pedig legyőzve félénkségemet, közbeszóltam, hogy nekünk nem erre kellene fókuszálnunk, hanem a mozgalomhoz tartozók életéből fakadó tapasztalatokra.”

Ezek után Graziella a Foresi családnál maradt másnap is, és hosszan elbeszélgetett az akkor még fiatal kispappal. Foresi atya már akkor biztos volt abban, hogy a mozgalom előbb vagy utóbb összeütközésbe kerül a hivatalos egyházzal, mert túl radikálisan éli az evangéliumot és sok újdonságot rejt magában.

„Még egy kérdést tettem fel Graziellának, hogy mit jelent számukra az Eukarisztia: »Ha lehetne, akkor naponta kétszer is áldoznánk« – válaszolta a rá jellemző spontenitással.” Fogalma sem volt arról a gyötrelemlről, amit ez a fiatal szeminarista élt, mégis olyan választ adott, ami Foresi atya számára kegyelem volt és váratlan fordulatot hozott. „Ha fontos az Eukarisztia – gondolta –, akkor szükség van a papságra és a hierarchiára is. Megértette, hogy Krisztust nem lehet elválasztani egyházától. „Az Egyházat mindnyájan együtt alkotjuk, mindenki a maga felelősségével. Ezért nem csak a többieknek kell változniuk, hanem nekem is, Pasqualénak. Teljesen más, új életet kell kezdenem.” ■

© CSC Audiovisivi – Archivio (2)

Forrás: cittanuova.it
Szerkesztette és fordította: Tóth Judit

Kompromisszum helyett megoldás

A római katolikus egyházban született Fokoláre Mozgalom minden évben többnapos találkozót rendez, hogy felépítse „Mária városát”, a Máriapolit. Máriát, mint az első keresztényt tekintik példaképnek ebben a lelkiségben. Fontos jellemzője továbbá az ökumenikus nyitottság, ami az egyes felekezetek, de az egyes vallások között is azt helyezi előtérbe, ami összeköt, ami közös, és a kölcsönös ajándék lehetőségeként tekint az egyes felekezetek, vallások eltérő gazdagságára.

Ökumenikus munkacsoportunk ebben az évben fórumot is szervezett a Máriapoli szombati napjára, ahol Pünkösöd ünnepének igéi vezettek bennünket az egység útján. A fórum során előkerült az egymás befogadásának témája (ami egyházunk 2015. évi igéje is), és ennek konkrét formájaként felmerült az igény arra, hogy Pünkösöd vasárnapján az ünnepi mise mellett a más felekezetű keresztények is méltóképpen ünnepelhessenek.

A Szentlélek valódi munkáját láttuk meg abban, hogy erre az igényre 24 óra leforgása alatt konkrét válasz született: negyed órán belül megkerestünk egy evangélikus lelkészt, aki szívesen vállalta a szolgálatot; volt, aki az énekeket fésülte össze oly módon, hogy mindhárom felekezetnek (református, katolikus, evangélikus) ismerősek legyenek. A jelenlévő nem katolikus résztvevők általában házastársuk révén kerültek a közösségbe, ezért (is) fontos szempont volt, hogy az istentisztelet ne a misével egy időben legyen, ne szétszakítsa a családokat és a közösséget, hanem lehetőséget nyújtson a közös ünneplésre.

Az ünnepi istentiszteleten Missura Tibor, a kelenföldi gyülekezet ny. lelkésze az ApCsel 10,34–35 és 44–48 alapján hirdette Isten ígését. Isten nem személyválogató, és kitölti Szentlelkét mindazokra, akik befogadják Ígését. Az ígehirdetés több ponton összeért a Máriapolin érintett témákkal.

A református testvérek örömeire a közös úrvacsorán a számukra megszokott módon kenyeret vehetnek magukhoz. Megható volt látni, hogy az ötfős protestáns „gyülekezetet” legalább hatvan fős katolikus többség támogatta. Többen a konfirmáció élményéhez hasonlítottuk ezt a tapasztalatot. A záróéneket (Tégy eggyé Urunk) a kórus

Farkas Géza (2)

és a gyülekezet némi ritmuseltolódással tudta csak énekelni. Később közösen megállapítottuk, hogy ez az „előadásmód” hasonlított az ökumené útjára: kicsit dőcög, még nem egészen értjük, tudjuk... de csináljuk.

A Fokoláre Mozgalomban az év témája idén az Eukarisztia (úrvacsora). Evangélikusként többször beszélgettem a kérdés kényességéről a más felekezetekre és a közelgő reformációi emlékévre nézve. A helyzet sürgős lépéseket igényelne. Boldogan fogalmaztuk meg, hogy ezen a Pünkösödön kompromisszum helyett megoldás született egy felmerülő elemi igényre. Úgy éreztük, történelmi pillanat, hogy egy katolikus rendezvényen istentisztelet keretében is befogadásra találnak más egyházak tagjai is – teljesen spontán, inspirált módon. Így kapcsolódhatunk a föld egyes országaiban a keresztények egységéért pünkösdkor tartott imahéthez. ■

Osztatlan szívvel a világ kellős közepén

Fotó: Magyar Kurír

Ulrik M. Monika,
a Boldogasszony
Iskolanővérek
szerzetesrend tagja,
a Megszentelt
élet éve szervező
koordinátora saját
hivatásáról és
a tematikus év
küldetéséről osztja
meg gondolatait.

Hogyan lettél szerzetes?

Nekem a Szentírás volt a hívó szó. 13 éves koromban, a hittanórán a káplánunk felmutatta a Szentírást, és azt mondta: „Most erről fogunk tanulni, de ezt nem ismerni, hanem élni kell.” Jártam ministrálni minden nap, így nekiálltam, hogy amit fel-fogtam a napi igéből, azt próbáljam megélni. Nagyon élveztem, mert az ige megadta minden napnak a belső lendületét. Számomra ez egy kihívás volt, egyfajta játék. Így ment egy éven át, mikor egyszer csak az volt az evangélium, hogy „tedd le a hálódát, és kövess engem”. Nem tudtam, mit kell most tennem, megijedtem. Úgy éreztem, elvették a játékomat. Másnap az evangéliumban Jézus másik két tanítványának meghívását olvasta fel a pap. Aztán gyázmisére mentem és azt gondoltam, ott majd mást olvasnak, erre ezt hallottam:

„Egyikünk sem él, és egyikünk sem hal meg önmagának... Életünkben halálunkban egyaránt az Úrői vagyunk.” Ekkor kezdtem el életemben először komolyan imádkozni, könyörögtem, hogy ezt megértsem. A mai napig hálás vagyok, hogy a Jóisten belépett a játékomba. Közben a Patrona Hungariae Gimnáziumba jelentkeztem. Itt láttam életemben először szerzeteseket, és egy ideig küzdöttem belül, míg aztán kértem a felvételemet a rendbe. Boldog voltam, szárnyaltam.

Na és a tanárság?

Arra is elhivatottságod volt?

Az egészségügy jobban vonzott, mint a tanítás, de mivel egyetlen rend volt, a szerzetességem választása után matek-fizika tanári szakra jelentkeztem. Mikor ötödéves lettem, már nővérként, úgy éreztem, nincs bennem annyi lendület, élet, amennyi a tanársághoz kell. Az első gyakorlótanításom reggelén ezért könyörögtem, „életet adj belém!”, és az óra nagyon jól sikerült. Mikor este zsolozsmáztunk, az volt a zsoltár: „Életet kért tőlem, és én megadtam neki.” Ez teljesen levett a lábamról, és túlvitt a dilemmámon. Rájöttem, hogy az Istenben élek, az Ő világában szolgálom azokat, akiket tanítok. A fiatalok nevelése, tanítása Istennek az ügye, amit rám bíz.

Pár hónapja interneten, újságokban, plakátokon olvassuk, rádióban halljuk: „Rendben vagyok.” Tetszik neked a mottó, amit választottatok a tematikus évre?

Ez a média megjelenésünk figyelemfelkeltése. Egyben minket is meghív, hogy újra és újra feltegyük a kérdést: Mitől leszek rendben? Beáta nővér elmondta, hogy egy kiégésen ment át, de sok segítséget kapott. Arra érez hívást, hogy átélte tapasztalatai szolgálattá váljanak. Amit ő átélte, átélheti egy többgyermekes szülő vagy egy 30 éve a pályán levő orvos is. A mai társadalom nyomása mindannyiunkra hat. Mi továbbadhatjuk másnak, hogy Istenben nézünk szembe a helyzetekkel, fedezzük fel, mi hiányzik az életünkéből. Amióta kitaláltuk, újra és újra vizsgálom, hogy valóban rendben vagyok-e. Nemrég a rend-rendetlenség szó pár szólított meg. Felfedeztem,

hogy keresnem kell, hol rendezett és hol rendezetlen az életem. Ebben megtalálom az egymásra és az egész teremtet világra utaltságomat.

Mit akart ezzel az évvel tartóra helyezni Ferenc pápa?

Hol a Papság éve van, hol a Családok éve, hol a Szerzetesek éve, mindegyik fontos életforma. Nagy ajándék, hogy egy évet kapunk rá, hogy felfedezzük az adott életforma gazdagságát, küldetését. Ferenc pápa a Szerzetesek évére írt üzeneteivel tükröt tart elénk. Első üzenetében rámutat, hogy mennyi az öröm az életünkben. Ha osztatlan szívvel Istenért élünk, akkor nagyon jó, ha öröm fakad ebből. A második, a „Fürkésszétek!”, különösen kedves nekem. Ahelyett hogy azon izgulok, hogyan szervezzek meg valamit, mit mondjak az embereknek, hogyan oldjam meg a problémájukat, mennyivel jobb, ha észreveszem, ahogy Isten dolgozik a másik emberben, a körülményekben. Most a szeptemberi Szerzetesek terét szervezzük, és már most, mi magunk rácsodálkozunk, hogy nincs olyan társadalmi réteg, amelyben legalább egy szerzetes ne lenne jelen. Valaki az AIDS-esekkel foglalkozik, van, aki a felsőoktatásban tevékenykedik, más a hajléktalanokkal

törődik. Nagyon szép a karizmák gazdagsága.

Milyen szint hoz be ebbe a gazdagságba a Boldogasszony Iskolanővérek rendje?

Lelkiségünkben fontos szerepet kap az Eukarisztia. Csöngtetünk hozzá, de nem tudjuk tetten érni, mikor történik az átváltozás a kenyérből Krisztus testévé. A nevelés ugyanilyen: bejönnek hozzánk a 6-7, vagy 3 évesek, és kimennek érettségizőként. Nem tudjuk tetten érni, hogy az ábécé elsajátításából mikor lesz a tudományokban tájékozódó ember, hogy mikor válik a kislányból érett nővé, aki kész arra, hogy életet adjon biológiailag és lelkileg. Egy életet ránk bízunk, kezünk között átváltozik. Egyfajta papság ez. A másik, ami mostanában foglalkoztat, hogy mi, apostoli kongregációként, a sok szolgálat miatt nem úgy, nem annyit imádkozunk, mint a monasztikus rendekben. Megküzdöttünk, hogy talán mi nem vagyunk olyan jó szerzetesrend, és talán valamit nem is jól csinálunk. Most rácsodálkozunk, hogy tanító rendként másképp éljük meg az Isten-kapcsolatot, nem visszavonultan, hanem azzal, ahogy egész nap jelen vagyunk Neki

A májusi mátraverebélyszentkúti zarándoklat résztvevői: szerzetesek, szerzetesnők és más megszenteltek.

és a teremtet világának a szolgálatában. A szolgálat és az ima nincs szétválasztva, hanem egy egységet alkot, ha osztatlan szívvel megyünk bele a világ kellős közepébe.

Mostanra hogy látod, miért jó egy ilyen év?

Én annak idején matekot tanítottam. Arra gondoltam, jó lenne megragadni, hogy mi a szerzetesség metszete és mi az uniója. Azaz mi az egyértelműen közös életünkben, akármilyen rendhez tartozik is valaki, és mi tartozik a sokszínűséghez. A metszet nekem leegyszerűsítve az osztatlan szív, az egyértelműen Istentől lefoglalt élet. A megvalósulásban pedig az isteni sokfélesége mutatkozik meg az eltérő életformában, közösségszerveződésben, szolgálatokban, öltözködésben. Bosszant, amikor az egyiket a másik ellenében állítják be. Se közösségként, de személyesen sem kell minden ajándékkal rendelkezünk, mert úgy vagyunk teremtvé, hogy összekapcsolódunk. ■

GYERMEKEINK

Óvodába
készülünk

Fábián Zsuzsa

Azoknak, akik otthon nevelték a gyermeküket, nem vitték bölcsődébe, nagy változást hoz az óvoda, az óvodába járás. A játszótéri órák helyett ettől kezdve legalább fél napokat tölt közösségben a csemetéjük. Ez az első nagy beilleszkedési „teszt”, elkezdődik a valódi szocializáció. Ez nem csupán annyit tesz, hogy több személyhez kell alkalmazkodnia a gyermekeknek vagy más lesz a napirendjük. Sok lehetőséget ad a közös játékokra, számos élményt nyújt, ugyanakkor többféle konfliktust, váratlan helyzeteket is eredményez.

2015. szeptembertől már – a törvény értelmében – 3 éves kortól kötelező az óvodába járás. Több olyan család van, akik eddig valamilyen okból otthon nevelték gyermekeiket a harmadik életévük után is. Bármilyen meglepő, ősztől tehát nem csak azért lesznek többen, mert minden 3 éves elkezd a közösségi életet, hanem a négyéves gyermekek miatt is, akik eddig nem jártak óvodába.

Néhány településen új óvodai csoportszobákat hoztak létre emiatt az eddigiek mellé, vagy átépítették, felújították a régi épületeket. Amikor hallottam erről, elgondolkoztam: ezek komoly beruházások, de „csak a falak”. A gyermekek számára legalább ilyen fontos az óvodaérettség.

Visszaemlékszem, hogy a saját gyermekemnél miket is mondtak az óvó nénik, hogy ki az „igazi óvodás”: az önkiszolgálásban ügyes, vetkőzik-öltözik, megismeri a saját ruháit, megbízhatóan szobatiszta, az asztalnál ülve eszik. Beszél, megérti a beszédet, az utasításokat, tud kérni, szólni, ha bármilyen nehézsége vagy félelme van. Elfogadja az irányítást, tud együttműködni felnőtellel és gyerekekkel egyaránt. Mindehhez szüksége van egy bizonyos szókincsre, és ez a valódi, mindennapi élettel kapcsolódik össze, s nem a dinoszauruszokkal vagy a bolygókkal. Fontos, hogy tudjon várni legalább egy kicsit – ehhez önuralomra van szükség –, és nyugodtan, csendben pihenni, hogy ne zavarja a többiek, ha nem alszik el.

Véleményem szerint mindez nem sokat változott, és bízom abban, hogy örömteli lesz az óvodakezdés a mostani három- és négyéveseknek is! ■

MIGRÁCIÓ

Milyen Európa?

Stipkovitsné Katona Ágnes

Mit tehetek ebben a helyzetben és mit kell tennem? – kérdeztem magamtól az elmúlt hetek bevándorlást érintő problémakötege kapcsán. Néhány gondolat megfogalmazódott bennem, ami elsősorban saját magamnak szól.

Ellenőriznem kell, hogy „fortélyos félelem” igazgat-e, vagy a jézusi értékek.

Ellenőriznem kell, hogy nem vagyok-e mások terhére képmutatóan vallásos, abban a biztos tudatban, hogy nekem, személy szerint semmi sem zavarhatja meg kényelmes hétköznapijaimat.

Ellenőriznem kell magam, hogy nem terjesztek-e pánikot, agressziót, vagy – nem akarván szembenézni a realitásokkal –, homokba dugott fejjel nem bagatellizálom-e a valóban komoly kérdést.

Ha átmentem az ellenőrzésen, végre cselekednem kell vagy szólnom. Aszerint, hogy mire van képességem, hogy hova állított az élet. Lehet, hogy ruhára vagy takaróra van szükség, lehet, hogy három csillapító szóra, kézmozdulatra.

A kerítésbe fektetett pénz és energia biztos, hogy megtérül?

Jó tíz éve láttam egy filmet a tévében. Azt hiszem, az volt a címe, hogy „A menet”. Az alapötlet szerint Afrikában az egyik évben globális éhínség támadt az aszályok miatt, és a kontinens északi része felkerekedik, és átjön Európába. Az ebből adódó konfliktusok és kérdések egész hadát boncolgatta a film. Most úgy tűnik, a film bizonyos értelemben valósággá vált, és nem tudunk vele mit kezdeni.

Az egyik napilapban csodálatosképpen számomra rokonszenves lehetőségekről olvastam. Az ENSZ menekültügyi honlapján bármennyi segítő fogadnak, illetve létrejött az úgynevezett krízisurizmus. A tehetős emberek egy része a válság sújtotta területekre utazik, és velük lehet küldeni a mi adományainkat is. Egyszóval ott kell segíteni, ahol a baj van. Szerintem nem az embercsempész hajók megsemmisítése a probléma gyökere megoldása, amint a Kossuth rádió egyik riportjában hallottam.

Teremtsük meg Európát mindenütt, ahol szükséges. Európában is. ■

Tágabb pátriánk

Makkay József

Az észak-afrikai és a közel-keleti háborús övezetek, valamint a terrorfenyegetettség fokmérője nem csak az Európát elérő, népvándorlással felérő menekülthullám, hanem az európai ember hangsúlyosan megváltozó nyaralási szokásai is. Falusi turizmussal foglalkozó ismerőseim mesélik, hogy évek óta nem volt ekkora érdeklődés a csendes gazdaporták magánszállásai iránt. Sokan, akik az előző években a napfényes déli tengerpartokat részesítették előnyben, most vagy a bizonytalan kimenetelű görög válság, vagy egyéb félelmek miatt nyaralnak inkább otthon. Illetve kerekednek útra a szomszédos Kárpát-medencei országokba, ahova már az előző esztendőben eljutott tanulósortban levő gyerekük vagy unokájuk az erre a célra létrehozott állami programok keretében.

Mondhatnánk, a kényszer árán fedezzük fel ismét egy mást, pedig hát ez a normális élet rendje, határon innen és túl egyaránt. Nemrég, egy konferencián hallgattam egyik kedvenc erdélyi nyelvészünk szavait, aki úgy fogalmazott: közös, Kárpát-medencei kincsünk, a magyar nyelv, amelynek számtalan nyelvjárása lehet Kárpátalja legkeletibb csücskétől Őrvidékig, mégis mindenhol közérthetően hangzik, jól elboldogulunk vele. S ha már adott e közös kincs, miért ne lehetne nyaralásokon is élni vele, bebarangolva szűkebb és tágabb pátriánk zezzugos vidékeit. Jó hír, hogy egyre többen élnek e lehetőséggel, ez leginkább az olcsó és barátságos szálláshelyek internetfelületein mérhető le.

Amikor nemrég egy gyerekcsapattal érkező ismerősöm arra kért, hogy Kolozsváron vagy annak környékén foglaljak magyar szállást számukra, hiába telefonálgattam és kilincseltem, a túl későn érkező kérést már nem tudták honorálni. És ugyanezt tapasztalom Erdély más régióiban is, ahol egy-egy felkapott történelmi emlékhely vagy természeti kuriózum a Csíksomlyói Búcsúhoz hasonló teltházasturizmust idézi. Mert mindannyiunk öröme sok-sok apró „búcsújáró” helyé válhat nem csak Magyarország és Erdély, hanem az egész Kárpát-medence. ■

© Depositphotos.com/ Pavel Losensky

© Depositphotos.com/ Radek Pragyk

Ősztől minden 3 éves gyerek belekóstol az óvodai életbe.

Ott kell segíteni, ahol a baj van.

Sokan a közeli "egzotikumokat" keresik, magyarajkúak társaságában.

commons.wikimedia.org

A HÁZASSÁG A SZERELEM HALÁLA?

Erre a kérdésre kerestük a lehetséges válaszokat három szakértő házaspár gondolatain és konkrét életén keresztül.

Fotó: Cn

Az öröm kalandjái

Ventrigliáék több mint harminc éve dolgoznak a párok harmonikus együttéléséért.

Rino: Mindig is foglalkoztatott, hogy ki az ember. Egészen kis korom óta. Miért van a fájdalom, miért él meg az ember bizonyos érzelmeket? Ha azt kellene elmondanom, ki vagyok, akkor azt mondanám, olyan valaki, aki szereti az embert. Ezért is kezdtem el az orvosi egyetemet, neurológus lettem, aztán meg pszichoterápiát

tanultam. Majd megismertem Ritát, akiben egy másik szenvedély dolgozott és dolgozik a mai napig is.

Rita: Én is orvos lettem, nőgyógyász. Közelről láttam, mekkora problémákkal küzdenek az emberek, ezért a párterápiára, a szexológiára és a természetes születésszabályozásra szakosodtam. Mindig is vonzott az élet misztériuma és igyekeztem a nő, majd a pár szolgálatába állni, hiszen mindkettő sok problémát rejt magában.

Rino: Napjainkban mind az egyén, mind a család válságos állapotban

van, mert egyre kevesebbet gondolkodunk. A konzumtársadalomban aki gondolkodik, az kellemetlenül érzi magát, mert kérdéseket tesz fel. Mit érzek? Milyen helyzetben vagyok? Miben hiszek? Milyen irányban akarok haladni az életemben? Nagyon fontosak ezek a felvetések, de egyre kevésbé lehet ezekről közösen gondolkodni. Még a családban sem adunk helyt neki: rohanunk, összefutunk, váltunk néhány szót, aztán megyünk a számítógéphez, whatsapphoz, chathez. Ez egyrészt gyönyörűsége, mert a kommunikálás új eszközeinek köszönhetően sok baráti és kapcsolati hálót tudunk felépíteni, ugyanakkor ez azzal is jár, hogy leszoktunk arról, hogy összejöjjünk, beszélgessünk, és közösen gondolkodjunk.

Felénk azt mondják, hogy a házasságra az emberek úgy tekintenek, mint a szerelem végére, a szerelem sírjára.

Rita: Pedig csak akkor válik a szerelem halálává, ha nem jutunk el a közösség és az intimitás dimenzióinak a megélésig. Ezenfelül a házasságban még egy plusz kegyelem is segít nekünk ebben. Aki nem hisz Istenben, az is fel tudja fedezni az intimitásnak és a közösségnek ezt a mély-séges voltát, persze csak akkor, ha úgy dönt, hogy életét a társának adja. Ebből fakad az igazi öröm, mert erre

születtünk. Az együttlét nem más, mint az öröm kalandja. Persze ahhoz, hogy eljussunk ide, alagutakon is keresztül kell mennünk, de nem arra születtünk, hogy bent ragadjunk az alagútban. A mi Istenünk feltámadt, akkor is, ha végigélte a kereszt borzalmait, Ő feltámadt. Nem szabad bele-törődnünk abba, ha nincs bennünk öröm, közösen kell törekednünk rá. Meg kell értenem, nekem mi szerez örömet. Örömet okoz, ha a társammal vagyok és szexuális kapcsolatot létesítek vele? Vagy valójában csak szókásból teszem? Ezt akarom? Ha nem vagyok igazán boldog, akkor az azért van, mert nem tudok igazán örülni. Miből fakad ez a hiányérzet? Mire van igazán szükségem? Ne nyugodjunk addig, amíg nem találunk erre választ. Tegyük fel azt a kérdést is, hogy igazi szeretetből cselekszünk-e vagy sem.

Nehézségek közepette

Annamaria és Danilo Zanzucchi, a nemzetközi Új Családok Mozgalom elindítói és több évtizeden át vezetői voltak. Néhány villanás hosszú életükből:

© CSC Audiovisió – Archivio

Vannak nagy próbatételek, nagy nehézségek a házasságban, mély értetlenségekkel találkozunk, begyógyíthatatlannak tűnő sebekkel, melyek nem múlnak el, és nem tudjuk a gyógymódot. Kétségeink vannak, hogy miként döntsünk az életünk egy bizonyos pillanatában, vagy a családtagok közötti kapcsolat elnehezül, nem sikerül igazi, mély párbeszédben lenni, esetleg éppen a házastársunkkal.

ERhardt Gyula

Rita és Rino Ventriglia 2015. június elején egyik budapesti találkozójuk alkalmával házaspárok kérdéseire válaszolnak. Lent: Annamaria és Danilo Zanzucchi.

Mit jelent az ilyen helyzetekben kitartani, hűségesnek lenni, egyáltalán hogyan nézzünk szembe ezekkel? Sokszor elég egy mosoly, elég túllépni egy kemény megjegyzésen, megbocsátani egy tévedést. Mindezzel a szeretet növekedik, a köztünk lévő kapcsolat erősödik, szeretetünk egyre mélyebb, egyre „keresztényibb” lesz. Amikor a házasságban a férj és a feleség próbálják megélni Jézus szavait: „Ahol ketten vagy hárman a nevemben egyesülnek, ott vagyok közöttük”, akkor az Ő jelenléte sok kérdésre választ, megoldást ad. Ez nagy elkötelezettséggel járó életprogram, talán elérhetetlennek is tűnik. De nem szabad elfeledkeznünk arról a speciális kegyelemről, amely a házasságban jelen van. A lelki bizalom a férj és a feleség között sokszor nehéz, mert gátolja a féltékenység,

de valahol el kell kezdeni, legalább a kis dolgokkal, például elmesélhetjük a nap egyik kis tapasztalatát.

Elég megnyílni egy kicsit, s a másik máris válaszol rá.

Talán kevés dolog egyesít bennünket annyira, mint a közös ima. A férjnek és a feleségnek is van személyes kapcsolata Istennel, Ő az, aki egyesít minket, Ő tesz egygét. A közös imában így egyidejűleg tapasztalhatjuk meg az egységet és a különbözőséget. Még egy másik lehetőség, ha megéljük az evangélium ígét, mert ezáltal mi magunk újraevangelizálódunk, de feladatunk az is, hogy továbbadjuk másoknak, mert így leszünk a 21. század apostolai, és így válaszolhatunk a minket körülvevő válságjelenségekre.

A két „te” lesz a „mi”

Anna és Alberto Friso, a Család Pápai Tanácsának munkatársai, a világ számos, különböző kultúrában élő családjával találkozott.

Nekünk, házasoknak, bele kell merülnünk a világba, hogy kéznyújtásnyira legyünk egymástól az

emberiségben, ami ott hullámszik az utcákon, tereken, él, sűrű-forog a kórházakban, iskolákban, gyárakban. Szétszórva élünk a tömegben: ember ember mellett.

A házasság hivatását kaptuk Istentől, ezért teremtett nekünk egy embert – azt az embert, pontosan azt, és nem egy másikat –, hogy mint ajándékot, mellénk helyezze. Egy ’te’, aki egész életünk folyamán, az Istenhez vezető utunkon végigkísér. Tőlünk különböző teremtmény, de hasonlít is ránk, vele egy leszünk az élet minden vonatkozásában: érzelmileg, pszichikailag, testileg, lelkiileg, minden tekintetben. Két ’te’, akit arra szántak, hogy egyetlen és szétszakíthatatlan egységben egy ’mi’-vé váljanak, és akiktől a Teremtő szövetséget és együttműködést kér azért, hogy új emberi életet, az Ő újabb gyermekeit világra hívhasa. Chiara Lubich felfedte előttünk, hogy mi, házások is, milyen nagyra vagyunk hivatva: az Istennel való egységre, egy olyan úton keresztül, ami a sajátunk: a testvéren, a másikon, a felebaráton keresztül, kezdve attól, aki a legközelebb, a leginkább mellettünk van. Tehát egyértelműen következik ebből: a házastársunk (férjünk vagy

© Depositphotos.com / Alena Root

Két ’te’, akit arra szántak, hogy egyetlen és szétszakíthatatlan egységben egy ’mi’-vé váljanak. Lent: Anna és Alberto Friso.

feleségünk) nem csak az az ember, akibe valaha beleszerettünk, aztán őszinte lelkesedéssel, szenvedéllyel házasságot kötöttünk vele. A férjünk vagy a feleségünk nem csak az a valaki, aki megosztja velünk az életünket, és nem csak az, akivel együtt életet adtunk gyermekeinknek. Ezek mind hatalmas, mondhatjuk nagyon magasztos dolgok, de a férjem, a feleségem az az egyedüli út, ami engem Istenhez visz. Ennek két oka van: az egyik, hogy Jézus azt választotta, hogy minden felebarátunkba elrejtőzik, és a másik, hogy azzal a felebaráttal, aki a házastársam, szentséggel vagyunk összekötve. Istennek szüksége van ránk, szüksége van rám. Szüksége van arra, hogy abban az emberben, akit mellém helyezett, Jézust tudjam látni. Nem csak „látni” őt, hanem következképpen szeretni. Ez azt jelenti: befogadni, meghallgatni, szolgálni, átölelni, megvigasztalni, buzdítani, megbocsátani neki, bocsánatot kérni tőle; nem csak úgy csinálni, mintha az életemet adnám érte, hanem valóban odaadni. ■

Erhardt Gyula

**A béke
bennünk
kezdődik,
mint ahogy
a háború is.**

Győzzük le a rosszat jóval!

„Aki szereti hazáját, biztosítja az országban a békét, vagyis az életet, hasonlóan ahhoz, aki szereti gyermekét és gondoskodik egészségéről. A béke egy adott nép egészsége, kultúrájának levegője.”

„A háború ábránd, mely folyton újjászületik, mint Hidra a mitológiai szörnyeteg, aki minden levágott feje helyére két újat növeszt, a béke pedig a valóság, amit az értelem alaptételként fogad el. A háború illúzió, mely azt ígéri, hogy megoldja a problémákat, ezzel szemben csak tovább bonyolítja az összes meglévő problémát és újabbakat hoz létre.”

„Ha a többiek gyűlölnek, ez nem ad okot arra, hogy mi is gyűlöljünk. A rosszat a jóval győzzük le, mint ahogy a betegséget azzal, hogy odafigyelünk az egészségünkre, az ellenségeskedést pedig azzal, hogy szeretünk. Ez Isten parancsa.”

„A problémák mindenekelőtt erkölcsi jellegűek. Ma is, mint mindig, a rossz az ember szívéből tör fel, így a szívet kell gyógyítani. Ahhoz, hogy elhárítsuk a háború rémét, nem megoldás a fegyverkezés, de a leszerelés sem. Az ember lelkiismeretét kell újra felrázni.”

„A béke bennünk kezdődik..., bennem és tőlem indul ki, tőled, mindenkitől..., mint ahogy a háború is.”

**L'inutilità della guerra
(A háború értelmetlensége),
Città Nuova, Roma, 2003, részletek.**

Fordította: Tóth Judit

Az élet teljessége

„Bízzatok, én legyőztem a világot!” (Jn 16,33)

Eszavakkal zárul Jézus búcsúbeszéde tanítványai körében.

Jézus most elhagyja a földet és visszatér az Atyához, a tanítványok pedig a világban maradnak, hogy folytassák művét. Jézushoz hasonlóan gyűlölni és üldözni fogják, még halálra is adják őket (vö. 15,18.20; 16,2). Jézus jól ismer minden nehézséget és próbatételt, amellyel barátai találkozni fognak: „A világban üldözést szenvedtek” – mondta épp az imént (16,33).

Jézus az utolsó vacsorán összegyűlt apostolokhoz szól, de szeme előtt lebeg a tanítványok minden nemzedéke, akik a századok folyamán követni fogják. Ránk is érvényes, hogy az utunkat kísérő örömök mellett ott van az „üldöztetés” is: a jövőt illető bizonytalanság, a munkanélküliség, a szegénység és a betegség, a természeti katasztrófa vagy a háború szenvedései, az otthoni vagy a népek közötti erőszak. Ott vannak a kereszténységünkben adódó üldöztetések is: a mindennapos harc, hogy az evangéliumhoz hűen éljünk, a tehetetlenség érzése a társadalomban, amely mintha közömbös lenne az isteni üzenettel szemben, vagy a gúnyolódás, a lenézés, sőt még a nyílt üldöztetés is az egyházzal szemben álló emberek részéről.

Jézus személyesen is átélte, tehát jól ismeri az üldöztetést, mégis azt mondja:

„Bízzatok, én legyőztem a világot!”

Hogy mondhatja Jézus, hogy legyőzte a világot, amikor néhány pillanattal azután, hogy ezt kimondta, már el is fogták, megostorozták, elítélték, a legkegyetlenebb és legsúlygyenteljesebb módon megölték? Hogy győzött

volna, amikor inkább úgy tűnik, elárulják, megtagadják, megsemmisítik és csúfos vereséget szenved?

Miben áll a győzelme? Természetesen a feltámadásban: a halál nem tudja őt birtokában tartani. Győzelme oly hatalmas, hogy bennünket is részesít belőle: jelenvalóvá lesz közöttünk és magával visz az élet teljességébe, az új teremtésbe.

De már ez előtt is megnyilvánult a győzelme, szeretetének legnagyobb tettében, amikor életét adta értünk. Ebben a vereségben teljes mértékben győzedelmeskedik. Behatol a halál minden apró szegletébe, és megsabadít bennünket attól, ami nyomaszt. Mélyen átalakít, és ezen túl mindenben, ami negatív, ami sötétség vagy fájdalom, abban vele találkozhatunk, Ő Isten, a Szeretet, a teljesség.

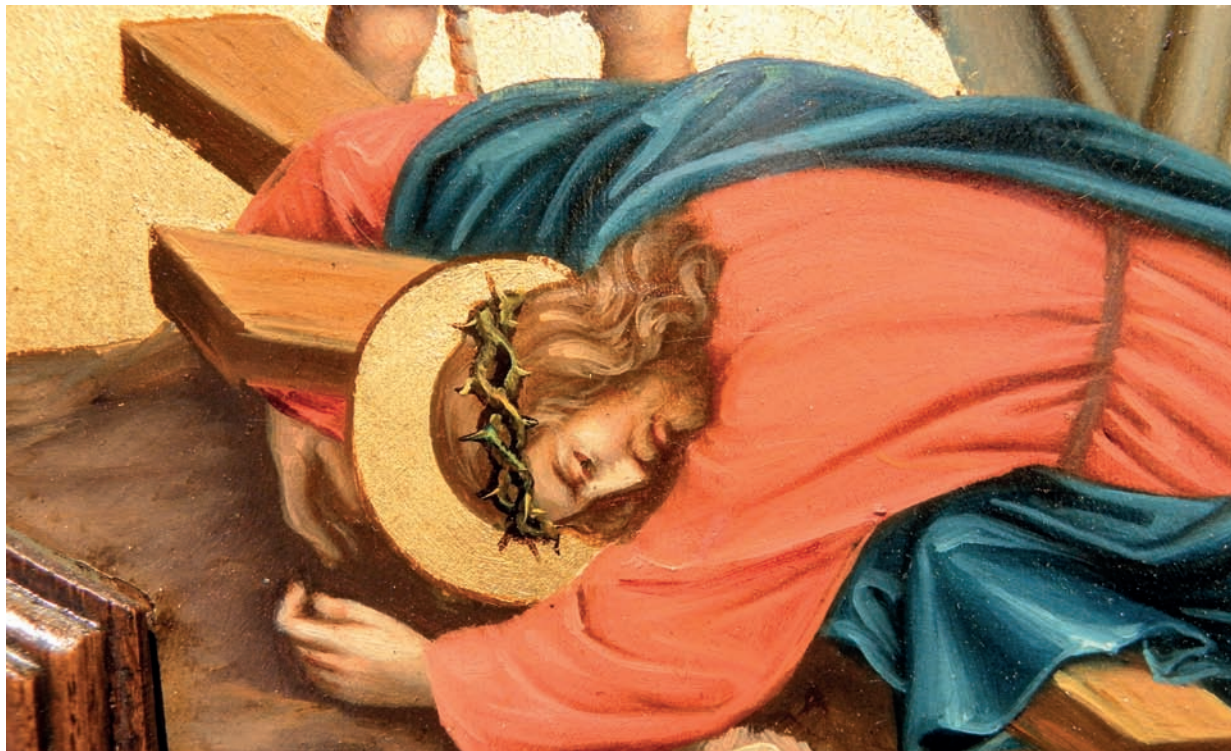
Pált rendkívüli öröm tölti el, valahányszor Jézus győzelmére gondol. Azt mondja, hogy vele és benne mi is le tudunk győzni minden nehézséget, sőt általa, aki szeret minket, nem csak győztesek vagyunk, hanem biztosak „abban, hogy sem halál, sem élet [...], sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket Isten szeretetétől, mely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.” (Róm 8,37; vö. 1Kor 15,57).

Így már érthető Jézus felhívása, hogy semmitől se féljünk:

„Bízzatok, én legyőztem a világot!”

Bennünk ugyan nincs akkora lelki erő, mint Jézusban volt, de Ő velünk van és velünk harcol. Amikor fejünk felett összecsapnak a nehézségek, a próbatételek és a kísértések hullámai, azt mondhatjuk neki: „Ha te legyőzted a világot, akkor az én üldöztetésemet is le tudod győzni. A családommal, a munkatársaimmal

Keresztút a franciaországi Pfettisheim templomában.

commons.wikimedia.org

Jézus győzelme a vereségében mutatkozik meg.

együtt úgy érzem, hogy ez áthághatatlan akadály, úgy tűnik, nem győzzük, de veled közöttünk bátorságot és erőt meríthetünk, hogy szembenézzünk ezekkel a viszontagságokkal és felülkerekedjünk rajtuk.”

Nem diadalmaskodó elképzelésünk van a keresztény életről, mintha minden könnyű lenne és eleve megoldott. Jézus épp akkor győzedelmeskedik, amikor a szenvedés, az igazságtalanság, az elhagyatottság és a halál küzdelmét éli át. A diadal azt jelenti, hogy szeretetből szembe tudunk nézni a fájdalommal, és hiszünk az életben a halál után.

Jézushoz és a vértanúkhöz hasonlóan egyes kérdésekben mi is csak a Mennysországra fogjuk meglátni a teljes győzelmet a rossz felett. Sokszor félünk a Mennysországról beszélni, mintha ez a gondolat valami kábítószer lenne, hogy ne kelljen szembenézni a nehézségekkel, ürügy, hogy ne kelljen harcolnunk az

igazságtalanság ellen. De nem így van, a Mennysországi reménye és a feltámadásba vetett hit határozottan arra késztet, hogy szembenézzünk a viszontagságokkal, támaszt nyújtsunk másoknak a próbatételek idején, és elhiggyük, hogy az utolsó szó a szereteté, mely legyőzi a gyűlöletet, az életé, mely diadalt arat a halálon. Tehát amikor nehézségekkel találkozunk személyesen, vagy a mellettünk élőkben, vagy a világ különböző részein élő emberekben, forduljunk megújult bizalommal Jézushoz, aki jelen van bennünk és közöttünk. Ő legyőzte a világot és bennünket is részesít győzelmében, kitarja előttünk a Mennysországi kapuját, ahová azért ment, hogy helyet készítsen nekünk. Innen meríthetünk bátorságot, hogy szembenézzünk a próbatételekkel, és mindent le tudunk győzni Jézusban, aki erőt ad. ■

Fordította: Reskovits Ágnes

Középszerűség nélkül

„Járjatok szeretetben” (Ef 5,2)

Ez az íge röviden összefoglalja az egész keresztény etikát. Cselekedeteink akkor tükrözik Isten teremő elgondolását, akkor lesznek hitelesen emberek, ha a szeretet mozgat bennünket. Járjatok szeretetben, ez életünk útjára utal, amelyen csak a szeretettől készíthetjük elérhetünk célba, ebben áll a törvény.

Pál apostol az efezusi keresztényekhez intézi ezt a buzdítást, ebben foglalja össze, amit a keresztény életéről írt: vessük le a régi embert és öltünk magunkra az újat, mondjunk igazat és beszéljünk őszintén egymással, aki lopott, ne lopjon többé, bocsássunk meg egymásnak és cselekedjünk jól. Egyszerűen „járjunk szeretetben”.

Ez az íge kísér majd bennünket egész hónapra át, olvassuk hát el a teljes mondatot, amelyből vettük: „Mint Isten kedves gyermekei, legyetek az ő követői és járjatok szeretetben, ahogy Krisztus is szeretett minket, és odaadta magát értünk jó illatú áldozati adományként az Istennek.”

Pál úgy tartja helyesnek, hogy minden tettünkben Isten legyen a példaképünk. Ha Istenre a szeretet jellemző, akkor ez a gyermekeire is legyen igaz: ebben kell utánozniuk őt.

Vajon hogy ismerhetjük meg Isten szeretetét?

Pál világosan tudja: ez Jézusban mutatkozik meg, ő mutatja meg, hogyan és mennyire szeret Isten.

Az apostol ezt személyesen is megtapasztalta: „szeregett engem és feláldozta magát értem” (Gal 2,20), ezt most elmondja mindenkinek, hogy az egész közösség megtapasztalhatta.

„Járjatok szeretetben”

Milyen mértékkel szeretett minket Jézus? Mihez kell mérnünk a szeretetünket?

Tudjuk, hogy az ő szeretete határtalan, nem zár ki senkit és nem is személyválogató. Jézus meghalt mindenkiért, az ellenségeiért is, azokért, akik megfeszítették, épp úgy, mint az Atya, aki egyetemes szeretetében fölkelte napját és esőt küld jókra és gonoszakra, bűnösökre és igazakra egyaránt. Leginkább a kicsikkel és a szegényekkel törődött, a betegekkel és a kitaszítottakkal. Nagyon szerette a barátait, különösen közel állt tanítványaihoz. Bőven árasztotta szeretetét, olyannyira, hogy még az életét is odaajándékozta.

Most mindannyiunkat arra hív, hogy osztozzunk szeretetében, és úgy szeressünk, ahogy Ő szeretett. Első hallásra ijesztő lehet ez a meghívás, mert túl sokat kér. Hogy utánozhatnánk Istent, aki mindenkit mindig elsőként szeret? Hogy szerethetnénk Jézus mértékével? Hogyan „járjunk szeretetben” az életige szerint?

Ez csak úgy lehetséges, ha előbb mi magunk is megtapasztaljuk, hogy szeretnek bennünket. „Járjatok szeretetben, ahogy Krisztus is szeretett minket”, úgy is mondhatnánk: azért, mert Krisztus is szeretett minket.

„Járjatok szeretetben”

Járjatok: azt jelenti, alakítsátok eszerint lépteiteket, cselekedeteiteket, viselkedéseiteket, azaz minden tettünket a szeretet indítsa és irányítsa, tehát egy dinamikus

commons.wikimedia.org

Ne elégedj meg azzal, ami vagy.

folyamatról van szó: Pál szeretné megértetni velünk, hogy a szeretetet tanulnunk kell, hogy hosszú utat kell megtennünk, hogy Istenhez hasonlóan nagylelkűek legyünk. Pál más képeket is használ, hogy leírja ezt az állandó folyamatot, az újszülöttek növekedésének példáját hozza egészen a felnőtt korig (vö. 1Kor 3,1–2), másutt ültetvényről beszél, épületről, a pályán futók küzdelméhez hasonlítja, míg el nem nyerik a díjat (vö. 1Kor 9,24).

Soha nem mondhatjuk, hogy megérkeztünk. Időre és kitartásra van szükség, hogy célba érjünk, nem szabad feladnunk a nehézségek láttán, vagy megtorpannunk, ha elbuktunk vagy elhibáztuk. Legyünk mindig készek újramezdeni, és ne elégedjünk meg a közepszerűséggel. Szent Ágoston talán saját megszenvedett útjára gondolt, amikor így írt erről: „Soha ne elégedj meg azzal, ami vagy, ha el akarod érni azt, ami még nem vagy. Ugyanis ha megállsz ott, ahol jól érzed magad, és még azt is mondod: „Ennyi elég”, akkor azonnal elsüllyedsz. Folyamatosan tégy hozzá valamit, haladj, folytasd utadat: ne állj meg közben, ne nézz hátra és ne is térj le az útról. Aki nem megy előre, az lemarad.”

„Járjatok szeretetben”

Hogyan haladhatnánk gyorsabban a szeretet útján? Mivel a meghívás az egész közösségnek szól – „éljete” –, ezért segítenünk kell egymást. Szomorú és nehéz ugyanis egyedül útnak indulni.

Kezdhethetnénk azzal, hogy alkalmat találjunk arra, hogy újra kimondjuk egymásnak – baráti körben, a családban vagy keresztény közösségünk tagjaival –, hogy együtt akarunk haladni.

Osszuk meg jó tapasztalatainkat arról, ahogy szeretünk, hogy tanulhassunk egymástól.

Aki megért, azzal osszuk meg bizalmasan azt is, amikor letértünk az útról, az elkövetett hibákat, hogy kijavíthassuk.

A közös ima is fényt és erőt adhat az úton.

Egységben egymással, és Jézussal közöttünk – aki az Út –, egészen végig tudjuk majd járni „szent utazásunkat”: szeretetet hintünk magunk körül, és elérjük a célt: a Szeretetet. ■

Fordította: Reskovits Ágnes

Vidám gyermekkórház

A sokat szenvedett városban, 1952 óta ebben a kórházban ápolják állami támogatások nélkül a palesztin gyermekeket.

Vidámságot áraszt a tágas és napsütéses játszóház, tele játékokkal, kisautókkal, babákkal. Kisasztalokat is kialakítottak, hogy lehessen rajzolni, színezni, olvasni, írni, és íróasztalokat is állítottak be a számítógépeknek. Betlehemben vagyunk, a Palesztina területén található egyetlen gyermekkórház, a *Karitás Gyermekekórház (Caritas Baby Hospital)* nemrég felavatott új játszó részlegén. A kórház, amely 82 ágygal működik, évente 14 000 keresztény és muzulmán gyermeket fogad megkülönböztetés nélkül. További 40 000 kis páciens látnak el a járóbeteg rendelésen. Az intézmény a Jeruzsálemből a Születés Templomába vezető út mentén található, pár

lépésre a „szégyen falától”, mely 8 méter magas és több mint 800 kilométer hosszú, és gigantikus sebként hasítja ketté a területet és az ott élők szívét. Ebben a kórházban a gyerekek eddig csak a betegséggel küzdöttek és a fájdalommal találkoztak, most van egy olyan részleg, ahol szabadon játszhatnak, az ajtón kívül felejtve injekciós tűket, tapasztokat, orvosi köpenyt. Egyszóval mindazt, amitől a beteg gyerek fél. Az egész kórház a nemzetközi szolidaritásnak, elsősorban svájci és német segítségnek köszönheti létét. „Az új játszóház sokak elkötelezettségének gyümölcse. Szervezetek, plébániák és önkéntesek sokféle tevékenység bevitelével járultak hozzá a kórház

működésének finanszírozásához, és főként ennek a projektnek a megvalósulásához” – meséli Luigi Vassanelli, a *Karitás Gyermekekórház* támogató *Segítség Betlehemi Gyermekeknek* olasz alapítvány elnöke.

A játszóház majdnem 300 m²-es, és egyszerre több mint harminc gyerek tud itt kikapcsolódni vagy tanulni. Használható ugyanis játéktérként, de tanteremként is: ehhez nemcsak bútorok, hanem eszközök, oktatási anyagok is rendelkezésre állnak. Az itt dolgozó ferences nővérek együttműködnek a svájci-német *Karitással*. Donatella Lessio, az Ápolás Osztály vezetője számol be a munkáról: „A játéktérapiának pontosan ez a célja: hogy a gyermek figyelmét a játékokra, színezőkre, építőkockákra terelje. Segít abban, hogy az itt eltöltött napjai elfogadhatóbbá váljanak, és aktívalódjanak a testének olyan reakciói, amelyek előmozdítják a gyógyulást. A játék a világ minden gyermeke számára komoly dolog: elősegíti a tanulást, a fejlődést, a szocializációt, és nagyon fontos a kórházban is, főként azoknak a gyerekeknek, akiknek távol van a családjuk, mert hozzájárul ahhoz, hogy visszanyerjék a derűt.” Az új intézmény oktatási-nevelési feladatokat is ellát az iskoláskorúak esetében. „Kérni fogjuk a palesztin kormánytól – tájékoztatnak a kórház vezetői –, hogy nevezzenek ki ide egy tanítót, hogy a benn fekvő gyerekek

Betlehem látképe és a Schnydrig atya által alapított kórház. Szemben: Egy felvidított kis páciens, akit édesanyja örömmel figyel. Lenn: Csecsemőgyógyászati osztály.

ne maradjanak le tanulmányaikkal, és ne kényszerüljenek arra, hogy végleg abbahagyják az iskolát.” A játszóház megvalósulása voltaképpen utolsó fejezete egy hihetetlen történetnek, melyet mindig is a szolidaritás fémjelzett, és amely hosszú évekkel ezelőtt indult útjára Ernst Schnydrig atya jóvoltából. A svájci szerzetes 1952 karácsonyán szemtanúja volt, ahogy egy fiatal édesapa a menekült-tábor sarába eltemette a hideg és az éhezés miatt meghalt kisfiát. Ernst atyát megrendítette ez a tragikus jelenet, és attól kezdve azon dolgozott, hogy az izraeli-palesztin konfliktus következményeitől szenvedő

gyerekek egészségügyi alapellátáshoz juthassanak. Kibérelt két szobát, és ide fektette be első betegeit. Később Antoine Dandoub palesztin orvos és a svájci Hedwig Vetter segítségével egy kis rendelőt alapított. Lassan-lassan egyre több helyiségük lett, mígnem 1978-ban létrejött a jelenlegi *Karitás Gyermekkórház*. Modern intézményről van szó rendkívül képzett személyzettel, 228 muzulmán és keresztény alkalmazottal, akik között sohasem okozott problémát a hitbeli különbség, „mert – mint mondják – mikor a gyerekekért dolgozunk, a különbözőségek másodrangúvá válnak”. Négy osztály van: két általános gyermekgyógyászati, egy teljesen új intenzív osztály és egy csecsemőgyógyászati osztály. A rendelőintézeti rész Betlehemben kívül is jó hírnévnek örvend a kiváló ultrahang és szívultrahang szakrendelések miatt. De nemcsak a gyerekekre gondol

a kórház: az ún. *Anyaiskola* akár 45 benn fekvő gyerek édesanyját is tudja fogadni, és a gyermekek ellátása közben képzést biztosít számukra. „Ez a fiatalabb nőknek van – magyarázza Erika Nobs nővér. – A gondozónők melléjük szegődnek és oktatják őket, meghallgatják gondjukat-bajukat. Tavaly 5700 asszonyt fogadtunk. Itt tartózkodásuk alatt nemcsak higiéniai, elsősegély, fejlődési, szoptatási és étkezési képzésben részesültek, hanem olyan témákról is hallhattak, mint az örökletes betegségek és a terhes nők gondozása. Mikor az anyukák hazatérnek, szájról szájra adják tovább a megszerzett ismereteket.” Palesztinában 550 000 négy év alatti gyermeknek nincs biztosítva az orvosi ellátása. Ezért tartják oly nagy becsben a betlehemi *Karitás Gyermekkórházat*, melynek kapui bárki előtt nyitva állnak. Az intézmény a szeretet igazi csodája, hisz kizárólag a különféle nemzetiségű és felekezeti látogatók, zarándokok, szervezetek és plébániák jótékony adományainak köszönhető a fennmaradása. Költőien „Betlehem angyalainak” hívják őket. Valójában jóakarató férfiak és nők, akik nagylelkűen nemcsak gyakorlatra váltják a kórház alapítójának gondolatát, hogy „semelyik gyerektől sem szabad megtagadni az orvosi ellátást”, hanem ország- és egyházhatárokon túllépve a reményről és a hiteles szeretetről tesznek tanúságot. ■

Fotó: CN (4)

**Forrás: CN
Fordította: Prokopp Katalin**

Az én emlékezetemre

A jegyességünk alatt a plébánosunk arra hívott meg minket, hogy gyakran áldozzunk, mert ez segíteni fogja házasetünket, és különösképp a szexuális életünket. Nem volt lehetőségünk elmélyülni a témában, de egy kissé összevarodtunk az Eukarisztia és a szexualitás ilyenfajta megközelítésétől.

aláírt levél

Az Eukarisztia valóban alapján változtathatja meg a szexualitásunk megélésének a módját, de természetesen ez attól is függ, hogyan vesszük magunkhoz. A szexualitás azonban nem csak a szexuális életre vonatkozik, hanem annak a képességünknek az alapja, hogy másokkal egész érzelmvilágunkkal együtt kapcsolatba lépjünk.

Ha hagyjuk, hogy az Eukarisztia formáljon minket, a Jézussal való igaz és mély találkozásokon keresztül

elkezdünk növekedni kapcsolati képességeinkben, így egyre inkább képessé válunk arra, hogy szeressünk és hagyjuk magunkat szeretni.

Talán nem pont ez az, ami segíthet a házasságban derűsen megélni szexuális életüket? Mikor Jézus megalapította az Eukarisztiát, ezt mondta: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”, nem csak arra hívott meg, hogy a misén ünnepeljünk, és belőle táplálkozzunk, hanem, hogy naponta megéljük az Eukarisztiát, s ezáltal megtanuljuk önmagunkat teljes mértékben odaajándékozni.

Ez a teljes önátadás a házaspár esetében sok apró dologban nyilvánul meg. Az egész házaset önmagunk folyamatos ajándékozása (munkába menni, főzni, meghallgatni egymást stb.), de ez még egyértelműbben megjelenik a házastársi kapcsolatban. Ha azonban a házasság nem szokik hozzá ahhoz, hogy ajándékozzák magukat már kora reggeltől, minden bizonnyal az intimitás pillanataiban sem fog sikerülni. Testük ajándékozása egész életük átadását fejezi ki.

Érthető tehát az a mély kapcsolat, ami az Eukarisztia és a házaspárok

szexuális élete között fennáll. Az Eukarisztia a test ajándékozásának látható és megtapasztalható jele. A házasságban is jelen van a test ajándékozása, mint a házasság teljes és kölcsönös ajándékozásának és befogadásának a jele minden gazdagságukkal, de minden elkerülhetetlen törekénységükkel együtt.

Amikor különböző fizikai vagy pszichológiai okok miatt előtör a vágy, hogy önmagunkba zárkózzunk,

elutasítsuk a másikkal való intimitást, vagy csak a saját örömeinket keressük, gondoljunk Jézusra, aki a keresztén a testét ajándékozta, és folyamatosan ajándékozta nekünk most is az Eukarisztiában, valamint hűségese szeretetén és igéin keresztül is. Ez jelentős segítség lehet a házastársaknak, hogy teljes önmagukat adják a másikkal. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

FIATALOK

Francesco Châtel

Eredményfüggőség

Nem értem, miért volt korábban minden olyan egyszerű és most pedig minden nyomasztó; nem érzek többé erőt ahhoz, hogy előretekinsek. Nyomottnak és unottnak érzem magam, ki se akarok keln az ágyból, vagy legszívesebben mindenkinek elüvölteném a dühömet. Mennyire jó lenne visszamenni az időben, hogy újra nyugodtnak érezzem magam!

aláírt levél

Életünk egy utazás, folyamatosan új útvonalakkal és különböző szakaszokkal, amelyekre nem mindig vagyunk felkészülve. Amikor az ember – mint te is – egy derűs és pozitív időszak után krízishelyzetben találja magát, és minden összedőlni látszik, megijedhet, és szeretne visszatérni a korábbi helyzetbe, ami biztonságos oázisnak tűnik. Természetünk valóban a biztonság felé hajlik (és a pozitív múlt is ilyennek látszik), de életünk egyszerre az újdonság felé is mutat, mert arra lettünk teremtve, hogy növekedjünk és nagy dolgokat valósítsunk meg.

Barátságkezelés

Magányos ember vagyok, és a még meglevő néhány baráti kapcsolatomat is rosszul kezelem.

aláírt levél

A nagy svájci pszichonanalitikus Carl Jung egy alkalommal azt mondta, hogy a magány nem abból

fakad, hogy senki sincs körülöttünk, hanem abból, hogy képtelenek vagyunk kommunikálni a fontos dolgokat, vagy ha olyan gondolatokat tartunk értékesnek, amiket mások elfogadhatatlannak tartanak. A magány, Jung szerint, nem feltétlenül a barátság

Azonban minden újdonság ugrás a mélybe, az ismeretlenbe. Hogy legyőzzük a megállni vagy visszafordulni akarás vágyát, emlékeznünk kell arra, hogy az élet olyan, mint egy út, ami a cél felé vezet. Ezért nem szabad benne ragadnunk az elmúlt pozitív élményekben, sem a folyamatos újdonságok görcsös

kutatására hajtunk magunkat, inkább éljük meg teljes valónkkal a jelen pillanatot.

Figyelmünket és szívünket a felé a cél felé irányítjuk, amit el szeretnénk érni, és kezdjük azzal a lépéssel, amit ma megtehetünk; ahogy Ferenc pápa is gyakran ismétli: fogadva a kihívást, amit az idő folyása nyújt. Az *Evangelium örömében* magyarázza el, hogy meg lehet tanulni „hosszabb távlatokban dolgozni, az azonnali eredmények hajszolása nélkül”, úgy, hogy elviseljük a nehezítő körülményeket, a változásokat, és vállaljuk a feszültséget, amit gyakran tapasztalunk a „teljesség és a korlátok” között.

Ha így teszünk, még ha utunk legnehezebb szakasza áll is előttünk, nem bolondulunk bele, hogy mindent az adott pillanatban akarunk megoldani, mert folyamatokat próbálunk elindítani. Nem az lesz a lényeges, hogy mit teszünk meg azonnal, hanem hogy a tevékenységünk a cél felé vezessen. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

ellentéte, mert senki sem érzékenyebb a kapcsolatokra, mint a magányos ember, és a barátság csak akkor virágzik, ha az egyén tudatában van saját egyéniségének, és nem azonosítja magát másokkal.

Ezért meghívom az olvasót, hogy ismerje meg az optimizmus iskoláját a belső párbeszéd alábbi példájának átgondolásával, amit az amerikai Martin Seligman pozitív pszichológiájából merítettünk. A gyakorlatban ez arra irányul, hogy elfogadjunk egy kognitív technikát saját belső hangunk helyesbítésére minden alkalommal, amikor jön a kísértés, hogy negatív módon reagáljunk a barátsággal kapcsolatos akadályokra. Próbálja meg alkalmazni önmagára ezt a példát úgy, hogy az **A** helyzetet módosítja egy új és megnyugtatóbb **B** helyzetre.

A helyzet. Balszerencse: Egy barátnőm kölcsönadott egy pár nagyon drága fülbevalót, ám az egyiket tánc közben elveszítettem. **Meggyőződés:** Feleltelen ember vagyok, mert a

kedvenc fülbevalója volt. Nagyon dühös leszek rá, és igaza is lesz. Ha a helyében lennék, én is utálnám magamat. Nem lepődnék meg, ha többet látni se akarna. **Következmény:** Elcsüggedek, szégyellem magam, és képtelen vagyok felhívni, hogy elmondjam neki, mi történt.

B helyzet. Megvitatás: Átgondolom, hogy valóban szerencsétlen dolog elhagyni egy fülbevalót, és a barátnőm valószínűleg nagyon csalódott lesz. Ugyanakkor meg fogja érteni, hogy véletlenül történt, és kétszem, hogy ezért megutálna. Nem gondolom, hogy helyes lenne teljesen feleltelennek titulálnom magam, csak azért, mert elhagytam egy fülbevalót. **Feszültség:** Még rosszul érzem magam, amiért elhagytam a fülbevalót, de már nem szégyenkezem amiatt, ami megtörtént, és nem félek attól, hogy elveszítek egy barátnőt. Sikerül megnyugodnom és beszélni vele telefonon. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

Hitük miatt üldözöttek

A nők hagyományos koreai viseletben, hanbokban virágokat helyeznek el a Pyogyangban levő szoborcsoporthnál, mert hazájuk alapítója Kim Ir Szen 103 éve született.

Észak-Korea részét képezi a listának, amelyen Burma, Kína, Irán, Szaúd-Arábia, Szudán, Türkmenisztán, Üzbegisztán, a Közép-afrikai Köztársaság, Egyiptom, Irak, Nigéria, Pakisztán, Szíria, Tadzsikisztán és Vietnam is szerepelnek.

Különös aggodalomra adnak okot ezek az országok annak a ténynek köszönhetően, hogy súlyosan sértik a vallásszabadságot. Ez a tény az USA Nemzetközi Vallásszabadság Bizottsága 16. éves jelentéséből derült ki. A bizottság ebben az évben 33 országot vizsgált, és speciális ajánlásokat fogalmaz meg. Katarina Lantos Swett elnök leszögezte, hogy „nincs olyan nap, hogy ne jelenne meg a nagy lapok címlapján valamelyik, a fenti listán jegyzett országok közül. Ijesztő, hogy milyen sok országot tettek tönkre a múlt évben a terrorizmus szította válságos helyzetek, a megfélemlítés és az erőszak.” A bizottsági beszámoló diplomáciai szinten zavart kelt.

Ravindra Chheda

Forrás: CN [2015/10 28. o]
Fordította: Tóth Judit

Fotó: CN / AP

AMERIKAI JELENTÉS A VALLÁSSZABADSÁGRÓL

Túlélők a mi házunk táján

Szegeden, munkahelyem ablakából immár mindennapos látvány, ahogy menekültek csoportjai érkeznek busszal vagy taxival, hogy vonattal folytassák útjukat, kisebb részük Debrecen, nagyrésztük egyenesen Észak-Európa felé, hisz – ahogy a HVG fogalmaz „tudják, hogy a közép- és kelet-európai államok nemigen kérnek belőlük”. A jó idő kedvez a gyermekeseknek, az utóbbi két hónapban egy újabb hullámban, a téli hónapokhoz hasonló számban érkeznek, naponta több százán, de az összetétel változott:

© Depositphotos.com / Viktor Lev

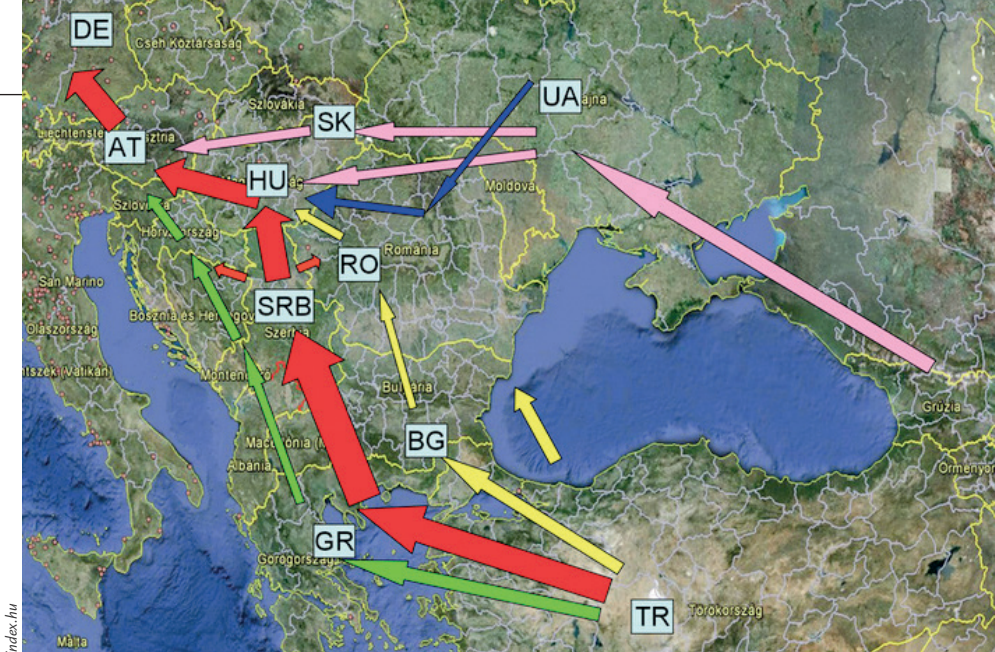
© Depositphotos.com / Rafael Ben-Ari

míg télen sok koszovói érkezett, most az illegális határátlépők nagy része afgán, szíriai, iraki és pakisztáni, de vannak köztük afrikaiak is. A szárazföldi schengeni külső határokon Európába érkező illegális migráció – tehát ebben a Földközi-tengeren keresztül érkezők nincsenek benne – 68%-át a magyar-szerb határszakaszon fogják el. A schengeni határ megerősítése többért: technikai fejlesztésekkel (hőkamerák, járművek, kutató eszközök), további rendőrök odavezénylésével, így a Készenléti Rendőrség bevetésével is védik. „Döbbenetes, milyen nagy összeget, akár 1500 eurót is le kell perkálni az embercsempészeknek azért, hogy Palicstól ide átjussanak, míg a Budapest-München szakasz 400-500 euróból megvan – mondja Károly, aki önkéntesként sok menekülővel elbeszélgetett. – Nemhiába leginkább a közép- és felsőosztályhoz tartozók vállalják fel az utat, a szegényebbeknek esélyük sincs. Jó néhányan már másodjára próbálkoznak.” A rendőrség külön épületet bérel a röszei autópálya-átkelő közelében az idei év elejétől, amely

gyűjtő-elosztó központként is szolgál. Innen a migránsok egy része a szegedi határrendészet épületébe, mások a nagyfai ideiglenes befogadó állomásra kerülnek. Itt a naponta érkező több száz illegális határátlépő regisztrációja történik meg. A rendőrség gyorsan, más megyék segítségével, lelkiismeretesen dolgozik, egy ember mindössze 24 órát maradhat itt. Nagyján 320 főt tudnak egyszerre fogadni, főként 5 fős konténerekben, ahol a családok együtt maradhatnak. Az egyedül érkezett gyerekeket Fótra viszik, ahol már nagyon sokan vannak, gyakran háromszor annyi a gyerek, mint az alap fogadóképesség. Sokakat azért „hagynak el”, mert így legalább biztonságban tudhatják gyermekeiket. Sokan felteszik a kérdést, hogy lehet, hogy a bevándorlók „kicsúsznak a rendőrség kezéből”? Tudni kell, hogy a menekültügyi eljárás időtartama alatt (tehát amíg „csak” kérelmezők), Magyarországon a nyílt befogadó állomásokról eltávozhatnak a kérelmezők, szabadon mozoghatnak. A schengeni belső határokon nem történik határellenőrzés. Ritka, hogy egy kérelmét beadott menekült

Az Európába vezető „modernkori népvándorlás” főbb szárazföldi útvonalai.

három hétnél tovább maradjon hazánkban. Egy 50 fős buszból, amellyel az ideiglenes befogadó központba szállítják őket, jó, ha öt eljut a menekülttáborba. Ki egyedül vág neki, kiért pedig a már Hollandiában, a skandináv országokban vagy Németországban élő rokonai, ismerősei jönnek. Persze kivételek vannak: leginkább az afgánok érkeznek rossz állapotban, éhezve, betegen, pénz nélkül, ezért ők inkább elmennek a nagy menekülttáborba, hogy pár hét alatt felépüljenek, és csak utána próbálnak szerencsét másutt. Nagyon

kevesen várják meg, hogy eljussanak a menekültstátuszig. A Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal adatai szerint az év első öt hónapjában

mindössze 193 fő részesült valamely nemzetközi védelemben. ■

(folytatjuk szeptemberi számunkban)

AZ ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG SAJTÓIRODÁJÁT KÉRDEZTÜK

Hogyan tudja ellátni a határrendészet a hirtelen megnövekedett feladathalmazt?

Az érintett Csongrád és Bács-Kiskun megye jelentős országos segítséget kap. Valamennyi megye vezényel oda rendőröket (járőrök, idegenrendészeti ügyintézők, gazdasági-logisztikai segítők stb.), a Készenléti Rendőrség szintén jelen van a térségben. Járművekkel, ujjlenyomat-olvasókkal, számítógépekkel is jelentősen támogatott a megyei határrendészet. Ha jelentős számú migránst fognak el kollégáink, akkor lehetőség adódik arra is, hogy az elfogott személyeket más megyei rendőrfőkapitányságokra szállítsuk, és ügyeik intézése ott történjen. Országosan tehát jelentős megerősítésben és tehermentesítésben részesülnek az érintett megyék.

Minek köszönhető, hogy a nagy riadalmat keltő koszovói menekülthullám teljesen visszaszorult, 1-2 kivételtől eltekintve?

2014 szeptemberétől 2015 februárjáig a koszovói migrációs hullám dominált, márciustól azonban a koszovóiak száma

folyamatosan visszaszorult. Ebben szerepet játszott a koszovóiak szinte kizárólagos célországának megjelölt Németország rendőrségének aktív szerepvállalása a szerb rendőrség segítségével, valamint azok a német közlemények, mely szerint a koszovóiak nem kapnak menekültstátuszt Németországban. Ma viszont jellemzően a háborús válságövezetekből érkeznek. Emellett jelentős az afrikai országokból érkezők száma is. Az érkezések oka változatos, a jobb megélhetés reményétől a háborús üldöztetésig többféle.

Kap-e a magyar határrendészet és a rendőrség európai segítséget? Milyen módon?

Igen. A külső határokon a technikai fejlesztések nagy részét az Európai Unió finanszírozta a Külső Határok Alapból. Az európai határőrizeti ügynökség, a Frontex műveletet helyezett a magyar-szerb határra, amelynek keretében különböző uniós tagállamokból érkező vendégtisztek szolgálnak folyamatosan a magyar határrendészekkel együtt.

Ismeretlen világ felé

Kairó repülőterén a megszokott európai ritmus helyett a keleti emberek méltóságteljes vonulása fogadott, egy leírhatatlanul sokszínű tömegben. Első pillanatban hiába kerestem a fotókról ismert arcokat, akik terv szerint vártak volna. A bejáratú üvegajtó egyszer csak kinyílt a két fegyveres űr előtt, és az érkezőket váró ember-tömegben megpillantottam Fadiát és Enricát, akik engem vártak. Eszembe jutott, hogy amikor Istennek adtam életemet, már ki-mondtam, hogy bárhová elmegyek, de ebben a konkrét helyzetben másképpen merült fel a kérdés: kész vagyok-e, hogy ez az út megpecsételje a jövőm, és teljesen új fordulatot adjon az életemnek? Volt bennem egy természetes válasz, hogy igen, elköltözőm Egyiptomba, de nem azért, hogy gazdagítsam magamat egyfajta kultúrával, vagy új dolgokat éljek át, hanem azért, hogy közelebb kerüljek egy néphez, és megéljem velük a testvériséget, amiért Jézus az életét adta.

A mindennapok élete

Akkor, februárban csak egy hónapot tartózkodtam kint, most júliustól hosszú távon Kairóban fogok a fokolárban élni. Megtapasztaltam, hogy ebben a világban az emberi kapcsolatok mindent felülírnak. Ennek tanúja lehettem a hivatalos papírok ügyintézésénél úgy, mint a szabónál, vagy a taxissal történő alkudozások során. Sok ellentmondást találtam lépten-nyomon, a luxusházak közelében kuporgó szegénység, vagy az utcán kaptató szamaras kocsi az autók hihetetlen forgatagában. Egyik nap a bevándorlási hivatalban két társamra vártam, akik hivatalos ügyeket intéztek. Megpróbáltam egy talpalatnyi nyugalmasabb helyet találni a fátyolozott várakozó nők és gyermekeik között. Szemmel láthatóan más voltam. Egy hölgy fáradtan küzdött egy párhónapos csecsemővel. Bár féltem, félreértheti gesztusomat, mégis átvettem tőle a babát, aki elaludt a karomban, ő pedig el tudta intézni dolgait. Közben egy tetőtől

talpig feketébe lefátyolozott hölgy is leült mellém, ahol helyet szorítottunk. Így találtak meg a többiek, egy alvó csecsemővel, akiről kiderült végül, hogy szíriai, és édesapja nemrég halt meg a háborúban.

Sokszínűségben

A fokolárokból, amelyek nemzetközilek, rögtön otthon éreztem magam. Ki-ki máshonnan érkezett,

Egyiptomban februárban. Thomas atyával, az ANAFORA központ vezetőjével, és egy libanoni fokolarinával, Fadiával.

Olaszországból, Brazíliából, Svájcban, Szíriából vagy Libanonból és természetesen Egyiptomból. Ahogyan az életről beszélgettünk, vagy ahogyan helyzetekre reagáltunk, érezhető volt, hogy a kulturális különbségektől függetlenül egy család vagyunk.

A világ legkülönbözőbb pontjain, eltérő időpontokban tette fel mindannyiunknak a kérdést Isten: vállalnánk-e, hogy egy természetes család helyett az emberiséget vállaljuk fel Övele. Akkor, az igenünkkel aláírtunk egy fehér lapot. Most kinek-kinek a fehér lapjára egy azonos helyszín került fel: Egyiptom. Itt, ebben az országban van lehetőségünk, hogy a mindennapok kapcsolataiban ott, ahol vagyunk, a testvériséget építsük.

Az első szerelem folytatása

Több mint harminc év után fogom „elhagyni” Magyarországot, ahol sokakkal együtt tanúja voltam a helyi Fokoláre Mozgalom létrejöttének, fejlődésének, számtalan történetének.

Fotó: Mészáros Ilona (4)

Ezt a forgatókönyvet nem lehetett volna emberileg kitalálni, erre csak rácsodálkozni lehet, és megköszönni, amit Isten végbevitt. Utazás előtt a dolgaimat próbálom két bőröndre redukálni, azzal a tudattal, hogy mindent ajándékba kaptam, semmi nem az enyém. S ez nemcsak a materiális dolgokra vonatkozik. Az egyszerűség és szabadság megtapasztalása mellett egyfajta „kíváncsisággal” is készülök, hogy vajon most mit készít ott elő Isten szeretete.

A pápa arról beszélt, hogy vissza kell térni az első szerelemhez, oda, ahonnan elindultunk. Az előttem álló időszak ennek az első szerelemnek

A helyi Fokoláre közösség a dél-egyiptomi Sohagban. Lenn: Életkép a városban.

a folytatása, mely kér egy tudatos, szabad választást, és az elszakadás egy nagyobb teljességet ad. Belém épült sokak élete, mindaz a tapasztalat, amit együtt megéltünk, így nem valamit viszek magammal, hanem valakiket, a közösen megélt életet, ami benne van a sejtjeimben.

Mint ahogy a sejtjeimben van a bizonyosság, hogy az emberiség egy családot alkot, csak mindez időben és térben bontakozik ki, válik valósággá, és kéri mindannyiunk részét. ■

Rózsaszínben látni a világot

Micsoda nap! Guszti éppen ma ünnepli ötödik születésnapját. Szülei meglepetése egy gyönyörű pedálos autó, ám a kisfiú az ajándék láttán toporzékolni és hisztizni kezd: „Én egy igazi autót szerettem volna!!!” „Béla! Csinálj már valamit! – mondja Margit asszony a férjének. – Megfájdul a fejem ettől a kiabálástól.” „Kisfiam! Nyugodj meg, csak azért nem vettünk neked igazi autót, mert még nincsen jogosítványod.” „De én nem vezetni akartam az autót, apu, hanem kutyaháznak szántam Pudlinak, a plüsskutyusomnak!” „Az mindjárt más, ha erről van szó, kicsi kincsem, akkor azon nyomban elmegyünk, és veszünk egy igazi kocsit.” „Egy Ferrarit, apu?” „Persze, drágám.” „Az én kisfiacskám, aki sohasem elégedett – kiált fel Margit asszony –, így is kell, legyen is önbecsülésed!” Apukája pedig hozzáfűzi: „Bizony, Gusztikám, mindig a legjobbat várd el az élettől, ne add alább, ez az én tanácsom.” A mesékben gyorsan szalad az idő. Különleges nap van, mert éppen ma ünnepli ötödik születésnapját Dani, Gusztáv kisfia. Az apuka még jól emlékszik arra a nagy csalódásra, ami az

ötödik születésnapján érte, ezért egy igazi Ferrarit vett a fia születésnapjára. Ám Dani reakciója megdöbbeneti: „Apu, mit kezdjek egy igazi autóval, hiszen nincs is jogosítványom. Jobban örültem volna egy pedálos autónak.” Gusztáv dühbe gurul: „Anyjuk, ezt oldd meg te, én nem tudok erre mit mondani!” „Drága kicsi Danikám! – kezd hozzá az anyuka – Emlékszel mit szokott Béla nagypapa mondani, amikor meglátogatjuk? Hogy mindig a legjobbat kell elvárnod az élettől, Danikám!” Ez azt jelenti, hogy mindig többet kell akarnod, mindig többre kell vágynod, nem kevesebbre. „Ahogy te, anyu, aki mindig egyre nagyobb házakra vágysz, és sohasem vagy elégedett? Nem tudod, hogy aki képes a kis dolgoknak is örülni, az rózsaszínben látja a világot?” „Danikám, de hát ki tanított téged ezekre a dolgokra?” – kérdezi felháborodva Gusztáv. „Egy hang súgta, mely a szívem mélyén szól. Te nem hallod, apa?” „Azt hiszem, Gusztáv – szólal meg hirtelen az édesanya –, úgy tűnik a fiunk okosabb, mint mi.” „Hát igen... és itt az ideje, hogy tanuljunk tőle” – bólogat mosolyogva Gusztáv. ■

Forrás: CN

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Mi mit tehetünk

Tisztelt Szerkesztőség!

Szívesen beszélgetnék a bevándorlás kérdéséről, hallanám-olvasnám mások véleményét.

Mondhatjuk úgy is, hogy egy fórumbeszélgetést indíthatnánk erről, hogy aztán megszülethessen a válasz a legfontosabb kérdésre, hogy mi mit tehetünk. Meg is osztom a témához fűződő gondolataimat.

Fontos tisztázni, hogy a menekült és a bevándorló nem ugyanaz. A menekültek élete veszélyben van a hazájukban, ezért elmenekülnek onnan, viszont a bevándorlók jobb megélhetésben bízva vándorolnak el más országokba. Ma egy népvándorlás indult meg Európa irányába. Azt kell elsősorban megvizsgálni, hogy Európának van-e kapacitása sok tízezer bevándorló befogadására, és a népvándorlás vajon megoldja-e hosszú távon a közel-keleti problémákat (pl. terrorizmus, munkanélküliség, szegénység).

A népvándorlás szempontjából Magyarország Európa kapujában van. Sok bevándorló a határ előtt eldobja a papírjait menekült státusz reményében. Így szinte lehetetlen megkülönböztetni a bevándorlókat a menekültektől. Ekkora számú népvándorlásnál lehetetlen előre megjósolni, hogy a bevándorlók hány százaléka marad nálunk...

A keresztény értékrendünk azt mondja, hogy segítsünk az elesetteken. Ez esetben Európai Unió vagy talán még annál is nagyobb körben kell keresni a megoldást. A problémát a közel-keleti területeken kell elsősorban megoldani. Amerika rengeteg fegyvert szállított az Iszlám Állam területeire. Ezzel szemben úgy érzem, hogy európai szinten a magyar kormány állásfoglalása a téma, a felhúzott falon szörnyülködik mindenki, pedig a probléma gyökere és a megoldás kulcsa nem nálunk van.

Szép Dávid

Tisztelt Szerkesztőség!

Volt nálam használt ruha, amit szerettem volna olyanoknak továbbadni, akiknek szükségük lenne rá, és eszembe jutottak a menekültek. Örülök, hogy tudom, vannak ismerősim Szegeden, akiken keresztül el tudom juttatni nekik, és akik valahogyan szeretni tudják ezeket a szenvedő embereket. Meséltem a munkahelyemen, és a kolléganőm is ígérte, hoz a héten használt ruhákat, mondta, hogy vigyem el abba a „furcsa” mozgalomba, amelyik most is tud segíteni a menekülteknek.

Gondolkodtam rajta, mit tehetek, de azon is, mit gondoljak a falról, aminek a felépítése felmerült. Bár nem vagyok szakértő, de szerintem a fal vagy kerítés nem feltétlenül rossz. Nyilván

rossz abból a szempontból, hogy elválasztja az embereket egymástól, de vannak olyan országok, ahol nincs fal, de sokkal rosszabb a helyzet, mert a rendőrök durván bánnak a menekültekkel és verik őket. Azt kellene nézni, hogy azon a falon lesz-e átjáró, mert az azt jelentené, hogy bejöhetnek, de rendezetten. Amikor Jézus kiosztotta a kenyeret és a halat a tömegnek, nem csak szétdobált mindent, mint egy örült, hogy az kaphassa el, aki erősebb vagy gyorsabb, hanem megkérte, hogy mindenki üljön le, és szépen lassan osszák meg egymással, szervezett módon. Ezért tartom úgy, hogy fontos kiszűrni, hogy ne jönnék terroristák, viszont a rendes emberek a megfelelő helyre kerülhessenek.

Tudom, hogy politikai szempontból nagyon bonyolult a helyzet, de szerintem először a származási országaikat kellene megpróbálni segíteni, hogy fejlődni tudjanak – ahogyan a közösségi gazdaság javasolta nemrég Nairobian tartott találkozásán. A másik az, hogy az Európai Unió felelősen be tudja fogadni azokat, akik jönnek. Például érthető, hogy a szegényebb országok, mint például Magyarország és Lengyelország kevesebb embert tud fogadni, mint Hollandia, Anglia és Írország, ahol erős a gazdaság.

Ha Európa egységes lenne, akkor könnyebben tudná kezelni a helyzetet.

Üdvözlettel:

Mariana Moura

Közeleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom
lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felölös kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.

I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felölös szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Tóth Pál

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

PR-Innovation Szolgáltató és

Kereskedelmi Kft. Pomáz

Felölös vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2015-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkünk
a 10-12. oldalon.

© Depositphotos.com/
Karel Noppe

VÁC UP?

TÉGY, HOGY LÉGY!

LELKI PROGRAMOK

IZGALMAS FÓRUMOK

SZOCIÁLIS ÉS FIZIKAI MUNKÁK

KÖZÖSSÉGI JÁTÉKOK

KÜLÖNFÉLE SPORTOK

BESZÉLGETÉSEK

FERGETEGES ESTÉK

ÚJ IFJÚSÁG TÁBOR - VÁC
2015. augusztus 18-23.
Korosztály: 18-35 éves fiatalok
Jelentkezés: www.ujifju.hu
Infók: ujifitabor@gmail.com

új város
egy lap, ami összeköt

ISSN 0865-0829

15007

Új Város 2015/7-8

9 770865 082008